

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobců:

- a) R. V. E., nar. XXX,
  - b) R. T. O., nar. XXX,
  - c) R. A., nar. XXX,
  - d) R. S., nar. XXX,
- všichni bytem XXX,
zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlím Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 8. 2018, č. j. MV-82505-3/SO-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále též „rozkladový orgán“ nebo „ministr“) zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra – odboru všeobecné správy (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „ministerstvo vnitra“) ze dne 19. 6. 2018, č. j.

VS-4392/835.3/2-2015, kterým nebylo vyhověno společné žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky, a to pro nesplnění podmínek uvedených v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“). Konkrétně se jedná u žalobce ad a) o podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, u žalobkyně ad b) o podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, u žalobkyně ad c) o podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství, u žalobkyně ad d) o podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 1 a 2 zákona o státním občanství.

2. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nezákonné, a důvody tvrzené nezákonnosti lze shrnout do následujících žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobci namítají, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí stanoveným v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost rozkladového orgánu, zejména v ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobci dále uvádí, že ministr opomenul zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy zakotvené v ustanovení § 3 správního řádu. Žalobci jsou rovněž přesvědčeni, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 4, § 81 odst. 1, § 82 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Žalobci jsou toho názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dovodit, na základě čeho byl rozklad zamítnut a závěry orgánů jsou nelogické.
5. Žalobci přitom upozorňují, že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce ad a) nesplnil podmínku stanovenou v ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, avšak v předchozích odstavcích odůvodnění napadeného rozhodnutí rozkladový orgán opakovaně konstatuje, že žalobce ad a) předloženými doklady mohl prokázat splnění této podmínky. Podle žalobců je následně dovozováno nesplnění podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 6 téhož zákona. Žalobci proto tvrdí, že důvodem pro zamítnutí rozkladu bylo porušení podmínky žalobcem ad a) v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, když podle rozhodnutí žalobce a) nesplnil svou povinnost podat přiznání k dani z příjmů fyzických osob a případně zaplatit vyměřenou daň. Tento důvod však není uveden ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Nadto rozkladový orgán opomněl odůvodnit závěr o tom, že žalobce ad a) a žalobkyně ad b) i jejich nezletilé dcery tj. žalobkyně ad c) a ad d) nejsou v dostatečné míře integrováni do společnosti v České republice.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobci vycházejí ze skutečnosti, že důvodem pro zamítnutí rozkladu bylo porušení podmínky v ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství žalobcem ad a) dále namítají, že v tom případě došlo k porušení ust. § 2 odst. 2 správního řádu, když žalovaný překročil meze svých pravomocí při posouzení otázky, zda žalobce a) porušil podmínku, jejíž posouzení je v kompetenci orgánů finanční správy České republiky, vůči nimž žalobce ad a) nemá žádné nedoplatky, což doložil relevantními doklady, tj. neexistuje žádná skutečnost, na základě které by bylo možné učinit závěr o porušení takové povinnosti. Protože otázka splnění povinnosti podání daňového přiznání nikdy nebyla prvostupňovým orgánem řešena, jedná se o novou skutečnost, která byla uvedena až v rozkladovém rozhodnutí. Došlo tedy k porušení práva žalobce ad a) na odvolání v ust. § 81 odst. 1 správního řádu.

7. Z těchto důvodů navrhuji, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k tvrzené vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí uvádí, že podle žalobců je odůvodnění napadeného rozhodnutí vnitřně rozporné z důvodu, že v něm není jednoznačně uvedeno, zda žalobce ad a) prokázal splnění podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství či nikoliv. Žalovaný k této námitce konstatuje, že žalobce ad a) pracuje na plný úvazek na území Švýcarské konfederace, a proto nelze učinit jednoznačný závěr, že splnil uvedenou podmínku. Žalobce ad a) je v České republice dlouhodobě evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů, což svědčí tomu, že se převážně zdržuje na území Švýcarské konfederace. Žalobce ad a) se v souvislosti se svým zaměstnáním pohybuje většinou v rámci Schengenského prostoru, a proto nemohl doložit nezpochybnitelnými důkazy (například razítka v cestovním dokladu), v jakých časových intervalech se vracel na území České republiky. Žalobce ad a) svůj faktický pobyt na území České republiky dokládá pouze svým čestným prohlášením a vyjádřením svého zaměstnavatele, z něhož však nevyplývá, že žalobce ad a) část pracovního týdne tráví na území České republiky. Z výše uvedených důvodů nemohlo být v napadeném rozhodnutí uzavřeno, že žalobce ad a) podmínku v ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství splnil, což se může jevit jako nejednoznačné, nicméně učinit jednoznačný závěr o splnění či nesplnění dané podmínky z výše uvedených důvodů nelze.
9. Na základě uvedených skutečností je však jednoznačné, že žalobce a) není integrován do společnosti v České republice ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Jak již bylo uvedeno, žalobce ad a) je zaměstnán na území Švýcarské konfederace, a to již od roku 2011. Pracovní integrace do společnosti v České republice tedy zcela absentuje. V případě žalobců ad a) a ad b) nebyla završena integrace do společnosti z hlediska rodinného, neboť _____ nebyly _____ prokázány rodinné či osobní vazby žalobců ad a) a ad b) na státní občany České republiky, a rovněž nebyla prokázána integrace z hlediska sociálního, když z příslušného spisového materiálu vedeného pod sp. zn. VS-4392/835.3/2-2015 nevyplývá, že by se žalobci ad a) a ad b) jakýmkoliv způsobem podíleli na fungování společnosti, byli činní ve spolcích či se jakýmkoli způsobem zapojili do společenského života v České republice.
10. U nezletilých dcer žalobce ad a) a žalobkyně ad b), tj. žalobkyně ad c) a žalobkyně ad d), nebylo možné v době vydání napadeného rozhodnutí konstatovat, že jsou ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona o státním občanství plně integrovány do společnosti v České republice. Sociální integraci lze spatřovat jako nezavršenou, neboť vzhledem k jejich věku nebylo možné objektivně posoudit míru jejich zapojení do společenského života v České republice. Jejich rodiče, tj. žalobce ad a) a žalobkyně ad b) nemají státní občanství České republiky, a proto žalovaný ve shodě s prvostupňovým orgánem nemohl než konstatovat, že _____ u _____ nezletilých _____ dcer _____ nebyla _____ naplněna rodinná integrace. Nezletilá A., tedy žalobkyně ad c), navíc nesplňuje ani podmínku v ust. § 14 odst. 1 zákona o státním občanství a nezletilá S., tedy žalobkyně ad d), nesplňuje podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 1 a 2 téhož zákona. Uvedené podmínky nebyly nezletilým dcerám prominuty.
11. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že rozklad byl zřejmě zamítnut z důvodu nesplnění podmínky v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, přičemž rozkladový orgán neměl kompetenci posuzovat, zda-li žalobce ad a) řádně plní své daňové povinnosti. V rámci posouzení splnění podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství se

prvostupňový orgán, resp. rozkladový orgán, musí zabývat také tím, zda žadatel o státní občanství neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících daně. V daném případě však nesplnění uvedené podmínky nebylo důvodem pro zamítnutí rozkladu. Žalovaný se pouze vyjádřil ke skutečnosti, že pokud se žalobce ad a) skutečně zdržuje převážně na území České republiky, pak je v České republice i daňovým rezidentem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 586/1992 Sb.“), který zakotvuje pravidlo, že daňoví rezidenti mají: „*daňovou povinnost, která se vztahuje jak na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí*“. S prokázáním splnění podmínky stanovené v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státním občanství je tedy v tomto případě spojeno prokázání splnění daňové povinnosti.

12. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
13. U jednání, které se u soudu konalo dne 12. května 2020, zástupce žalobců setrval na všech žalobních námitkách, zástupce žalovaného s poukazem na důvody uvedené v rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Zástupce žalobců nově namítal, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ad a) nesplňuje podmínky k přiznání státního občanství, potom měl vyloučit jeho žádost k samostatnému projednání a státní občanství ostatním žadatelům udělit, když tyto podmínky k udělení občanství splnili.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
16. V *prvním žalobním bodu* žalobci namítají porušení ust. § 2 odst. 2, 3 a 4, § 3, § 4, § 68 odst. 3, § 81 odst. 1, § 82 odst. 4 § 89 odst. 2 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu s tím, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu se zákony, nebyl řádně zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, došlo k porušení základních zásad, rozhodnutí odporují požadavkům na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky na činnost rozkladového orgánu, zejména s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
17. K takto formulované námitce musí soud konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobci předmět soudního přezkumu vymezili jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobci odkazují na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými

slovy, není na soudu, aby v podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.

18. Soud tedy v míře obecnosti korespondující odkazu žalobců na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu poukazuje především na str. 7 až 14 prvostupňového rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018, kde se prvostupňový orgán podrobně zabýval naplněním jednotlivých podmínek pro udělení státního občanství jednotlivým žadatelům a rovněž na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, kde ministr navázal na zjištěný skutkový stav a vypořádal se s rozkladovými námitkami. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.
19. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Žalobci jsou toho názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dovodit, na základě čeho byl rozklad zamítnut a závěry rozkladového orgánu jsou nelogické.
20. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
21. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětluje, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat

22. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí II. stupně posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit odvolací, resp. rozkladový orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
23. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou a nelze jim vytknout ani vnitřní rozpor. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
24. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, která má spočívat ve skutečnosti, že z nich nelze seznat důvod, pro který správní orgány nepřiznaly žalobcům státní občanství, soudem zjištěna nebyla. Lze konstatovat, že již prvostupňový orgán se věnoval dostatečně pečlivě jednotlivým podmínkám k udělení státního občanství a objasnil důvody, pro které vyhodnotil některé z nich v případě žalobců za splněné (viz str. 7 – 9 rozhodnutí) a rovněž objasnil důvody, pro které shledal některé z nich za nesplněné (viz str. 9 a násl. rozhodnutí). Ministr se rozkladovými námitkami žalobců zabýval na str. 3 - 5 rozhodnutí (blíže se k posouzení důvodů, pro které nebylo žádosti vyhověno, vyjádří soud následně). Prvostupňový orgán splnil svou povinnost uvést v rozhodnutí konkrétní důvody, na základě nichž žádost žalobců posoudil a o ní rozhodl. Podle soudu napadená rozhodnutí obsahují veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu.
25. Žalobci konkrétně namítají, že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce ad a) nesplnil podmínku stanovenou v ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, avšak v předchozích odstavcích odůvodnění napadeného rozhodnutí rozkladový orgán opakovaně konstatuje, že žalobce ad a) předloženými doklady mohl prokázat splnění této podmínky. Podle žalobců je následně dovozováno nesplnění podmínky stanovené v ust. § 14 odst. 6 téhož zákona. Žalobci proto tvrdí, že důvodem pro zamítnutí rozkladu bylo porušení podmínky žalobcem ad a) v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, když podle rozhodnutí žalobce a) nesplnil svou povinnost podat přiznání k dani z příjmů fyzických osob a případně zaplatit vyměřenou daň. Takový důvod není uveden ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Nadto rozkladový orgán opomněl odůvodnit závěr o tom, že žalobce a) a žalobkyně b) i jejich nezletilé dcery tj. žalobkyně c) a d) nejsou v dostatečné míře integrováni do společnosti v České republice.
26. Soud se s těmito výtkami neztotožňuje.
27. V daném případě bylo shledáno, že u žalobce ad a) nebyla splněna podmínka stanovená v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, u žalobkyně ad b) podmínka stanovená v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, u žalobkyně ad c) podmínka stanovená v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství a u žalobkyně ad d) podmínka stanovená v § 13 odst. 1 a v § 14 odst. 1 a 2 zákona o státním občanství.
28. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o státním občanství *„Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o*

integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.“

29. Dle ust. § 14 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství udělit, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě a) po dobu alespoň 5 let, b) po dobu alespoň 3 let, jde-li o žadatele, který je občanem státu Evropské unie, nebo c) po dobu, která společně s bezprostředně předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let. Do doby pobytu požadované v písmenech a) a b) se započítává doba jakéhokoli oprávněného pobytu na území České republiky před dosažením 18 let věku.
30. Podle ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, která stanoví, že státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže, že se na území České republiky skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny doby pobytu, jak je stanovena v § 14 odst. 1 písm. a) až c) zákona o státním občanství. Do této doby se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území České republiky, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, nebo ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců; závažným důvodem je zejména těhotenství a narození dítěte, vážné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní cesta.
31. K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství soud předepisuje, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, se kterým cizincem „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážení soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Zákon o státním občanství stanovuje podmínky, které musí žadatel splňovat, aby mu mohlo být státní občanství uděleno. Pokud cizinec zákonné předpoklady nesplňuje, nelze mu státní občanství udělit. Výjimkou jsou případy stanovené v § 15 téhož zákona, podle kterého lze nesplnění zákonných předpokladů prominout. Jedná se však pouze o možnost, nikoliv povinnost správního orgánu.
33. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňový orgán se ve vztahu ke všem jednotlivým žadatelům zabýval zákonem stanovenými podmínkami pro udělení státního občanství. V rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018 dospěl k závěru, že žalobci ad a) a ad b) splňují podmínky v ust. § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství (žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 3. 9. 2007, žadatelka má povolen trvalý pobyt od 4. 12. 2002, přičemž společná žádost byla podána dne 3. 8. 2015), v ust. § 14 odst. 3 písm. a) zákona o státním občanství (dle výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 6. 2018 jsou trestně bezúhonní), v ust. § 14 odst. 4 a 5 zákona (oba doložili, že v minulosti absolvovali alespoň po dobu 3 školních let školy, na kterých byl vyučovacím jazykem český jazyk. Žadatel doložil diplom z Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 5. 6. 2007, z něhož plyne, že získal vysokoškolské vzdělání studiem v magisterském studijním

programu Mezinárodní ekonomické vztahy ve studijním oboru Podnikání a právo na Fakultě mezinárodních vztahů, k tomu doložil Dodatek k diplomu popisující povahu, úroveň, souvislosti, obsah a postavení studií, která žadatel, na jehož jméno byl vystaven diplom, k němuž tento dodatek byl připojen, úspěšně dokončil - z dodatku k diplomu je zejména zřejmé, že standardní délka vysokoškolského studia byla 5 let a jazykem výuky a zkoušek byla čeština. Žadatelka doložila diplom z Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 20. 6. 2007, z něhož plyne, že získala vysokoškolské vzdělání studiem v magisterském studijním programu Ekonomika a management ve studijním oboru Podniková ekonomika a management na Fakultě podnikohospodářské; k tomu doložila Dodatek k diplomu, z něhož rovněž vyplývá, že standardní délka vysokoškolského studia byla 5 let a jazykem výuky a zkoušek byla čeština). Rovněž oba žadatelé splnily podmínky v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství (příčemž správní orgán vyšel mimo jiné z dokladů vydaných Finančním úřadem pro Středočeský kraj, Celním úřadem pro Středočeský kraj, Okresní správou sociálního zabezpečení Kladno, Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou, ze stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra), v ust. § 14 odst. 7 zákona o státním občanství (oba žadatelé prokázali v rozhodném období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti (3. 8. 2012 - 2. 8. 2015) výši a zdroje svých příjmů. Žadatel je nepřetržitě od 1. 5. 2011 zaměstnaný ve společnosti PartnerRe Curych ve Švýcarsku, žadatelka byla zaměstnána ve společnosti SKS.KZ s.r.o. patřící jejím rodičům, pracovní poměr ukončila ke dni 1.1.2018) a také v ust. § 14 odst. 8 zákona o státním občanství (prokázali, že v posledních 3 letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovali systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi).

34. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že však žadatel ad a) nesplnil podmínku danou ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, podle něhož lze státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže, že se na území České republiky skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny doby pobytu, jak je stanovena v § 14 odst. 1 písm. a) až c) zákona o státním občanství. Do této doby se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území České republiky, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, nebo ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců; závažným důvodem je zejména těhotenství a narození dítěte, vážné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní cesta.
35. S ohledem na platnou právní úpravu posuzoval prvostupňový orgán, zda žadatel s ohledem na ust. § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, prokázal, že se v posledních 5 letech předcházejících podání žádosti zdržoval na území České republiky více než 2 roky a 6 měsíců; zabýval se tedy obdobím od 3. 8. 2010 do 3. 8. 2015, k čemuž zjistil z potvrzení zaměstnavatele žadatele ze dne 19. 3. 2018 (Partner Reinsurance Europe SE, pobočka Curych, Švýcarsko), že žadatel je zařazen jako Smluvní pojistitel pro Rusko, Turecko a Společenství nezávislých států, přičemž je přímo podřízen řediteli pro oblast MEAR, tj. oblast Středního východu, Evropy a Afriky. Žadatel má od prvního dne nástupu do zaměstnání uděleno povolení pracovat 2 dny v týdnu z domova, na své pracoviště v Curychu se má dostavit nejpozději v pondělí do oběda a odejít nejdříve ve středu v poledne téhož týdne, vyjma času na služební cestě. Žadateli bylo poskytnuto 10 pracovních dnů dovolené navíc v roce 2011 a v roce 2013 k pěti týdnům standardní dovolené, a to z důvodu narození jeho dcer. Z potvrzení zaměstnavatele ze dne 4. 4. 2018 dále zjistil, že žadatel je zaměstnán u společnosti Partner Reinsurance Europe SE, pobočka v Curychu na plný

úvazek, týdenní pracovní doba činí 40 hodin týdně, má 5 týdnů dovolené, má možnost pracovat jak z kanceláře, tak z domova, rozvržení pracovní doby pro práci z domova podléhá dohodě s jeho nadřízeným, ředitelem pro oblast Středního východu, Evropy a Afriky. Místo výkonu práce z domova není omezeno a může jím být Česká republika. Žadatel ve vyjádření ze dne 3. 4. 2018 uvedl k posuzovanému období, že v období od 1. 5. 2011 do 3. 8. 2015 dojížděl do Curychu z Prahy autem, a to v pondělí ráno z domova z Unhoště a vracel se zpět do Unhoště ve středu po obědě. Cesta autem trvala 5 až 7 hodin. V dalším potvrzení ze dne 29. 3. 2018 se zaměstnavatel vyjádřil ke služebním cestám, jež jsou zdokumentovány v jejich systému.

36. Prvostupňový orgán konstatoval, že žadatel však svá tvrzení o pravidelných cestách do České republiky nepodložil žádnými relevantními doklady a je proto velmi nepravděpodobné, že by žadatel každou středu cestoval do České republiky a v pondělí se opět vracel zpět do svého zaměstnání ve Švýcarsku (např. razítka v cestovním dokladu, doklady o tankování pohonných hmot atd.). Uvedená skutková hodnocení doplnil prvostupňový orgán úvahou, že *„Předložená potvrzení zaměstnavatele napovídají tomu, že žadatel převážně žije na území Švýcarska, kde je také zaměstnán, a nikoliv v České republice, kde je evidován dlouhodobě jako osoba bez zdanitelných příjmů. Žadatel je zaměstnaný na plný úvazek ve společnosti Partner Reinsurance Europe SE, pobočka v Curychu, a to jako Smluvní pojistitel pro Rusko, Turecko a Společenství nezávislých států. Pokud by žadatel pracoval jako smluvní pojistitel pro Českou republiku, mohly by se předpokládat užší pracovní vazby na naši zemi, tudíž i řada služebních cest, případně delší pracovní pobyt by se vázaly k České republice. Žadatel je však smluvním pojistitelem pro Rusko, Turecko a Společenství nezávislých států (organizace zahrnující 9 z 15 bývalých svazových republik Sovětského svazu - Arménie, Ázerbájdžán, Bělorusko, Kazachstán, Kyrgyzstán, Moldavsko, Rusko, Tádžikistán a Uzbekistán), přičemž sídlem Společenství nezávislých států je běloruský Minsk. Co se týká povolení zaměstnavatele, že žadatel může pracovat dva dny v týdnu z domova, v žádném případě to neznamená, že tím domovem je automaticky Česká republika. Práci z „domova“ může být Curych nebo jiné místo, které si žadatel zvolí. Práce z domova je stále žádanější benefit. Představuje pro firmy konkurenční výhodu, a zaměstnancům umožňuje lépe skloubit pracovní a osobní život, nebo neztrácet čas zbytečným cestováním. Fakticitu svého pobytu na území České republiky žadatel nedoložil žádnými relevantními doklady. Z potvrzení zaměstnavatele jednoznačně vyplývá, že žadatel je zaměstnaný na plný úvazek v jejich společnosti v Curychu (Švýcarsko) a jako benefit má možnost pracovat dva dny z domova.“* Prvostupňový orgán uzavřel, že žadatel v rámci správního řízení neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že se na území České republiky skutečně zdržoval v rozsahu jedné poloviny doby pobytu a neprokázal tak splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství. Prvostupňový orgán dodal, že splnění této podmínky může být prominuto na základě ustanovení § 15 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o státním občanství, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho manžel nebo partner, se kterým žije ve společné domácnosti, je státním občanem České republiky, nebo je ke dni podání žádosti o udělení státního občanství České republiky mladší 18 let. V daném případě je však manželka žadatele státním občanem Kazachstánu, a žadatel nebyl ke dni podání žádosti mladší 18 let; není tedy splněn ani jeden z uvedených liberačních důvodů.
37. Prvostupňový orgán v rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018 rovněž upozornil žadatele, že na území České republiky platí zákon č. 586/1992 Sb., podle něhož *„daňovým poplatníkem je ten, jehož příjmy ze všech jeho zdrojů na území domácí země i ze zahraničí podléhají zdanění v*

domovské zemi. Většinou se jedná o ty, kteří mají na území státu, kde dojde k zaplacení daně (tedy například České republiky) bydliště nebo se v zemi zdržují déle než 183 dní v kalendářním roce. Daňový rezident má tedy tzv. neomezenou daňovou povinnost a musí ke zdanění přiznat veškeré své příjmy (celosvětové). Přitom však není rozhodující, kdo příjmy vyplácí, zda jsou vypláceny v dané zemi, nebo v zahraničí a ani to, kde je činnost vykonávána. Neomezená daňová povinnost se kromě osob, které mají v České republice bydliště, vztahuje také na ty osoby, které se zde "obvykle zdržují". Za obvyklé zdržování se považuje pobyt na území republiky alespoň v délce 183 dnů v příslušném kalendářním roce, přičemž nezáleží na tom, zda se jedná o souvislý pobyt, nebo se pobyt uskutečnil v několika obdobích. Pro započítávání jednotlivých dnů do lhůty 183 dnů platí pravidlo, že do této lhůty se započítávají všechny dny skutečně strávené v České republice, tzn. počítá se každý započatý den pobytu, tj. den příjezdu a odjezdu, všechny dny strávené v České republice, včetně sobot a nedělí, svátků, nemoci, prázdnin, dovolených apod." K tomu prvostupňový orgán dodal, že pokud by se žadatel zdržoval v České republice v délce 183 dní v příslušném kalendářním roce (tj. cca polovinu doby), je povinen na území České republiky podávat daňová přiznání a do nich zahrnout i příjmy ze zahraničí, tj. ze svého zaměstnání ve Švýcarsku. Pokud by tak žadatel nečinil, a byla by to případně jeho povinnost, závažným způsobem by pak porušoval povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících daně (§ 14 odst. 6 zákona o státním občanství).

38. Prvostupňový orgán se neopomněl zabývat i otázkou, zda jsou žadatelé dostatečně integrováni, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního nebo sociálního, a to s odkazem na ustanovení § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Správní orgán přitom upozornil, že vedle taxativně stanovených podmínek pro udělení státního občanství bylo do nové právní úpravy výslovně zakotveno, že jako k předpokladu pro udělení státního občanství bude přihlíženo k integraci žadatelů do české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní, rodinnou a sociální. V daném případě na základě doložených dokladů dospěl správní orgán k závěru, že žadatelé nemají žádné přímé vazby na státní občany České republiky, jejich nejbližší příbuzní jsou státními občany Moldavské republiky a Kazachstánu. Pokud jde o integraci do společnosti v České republice z hlediska pracovního, žadatel ačkoliv zde vystudoval vysokou školu, tak nepřetržitě od 1. 5. 2011 pracuje ve Švýcarsku, kde se také převážně zdržuje. U žadatele zcela absentuje dlouhodobě jakákoliv pracovní integrace na území České republiky, tomu i odpovídá skutečnost, že je evidován příslušnou zdravotní pojišťovnou jako osoba bez zdanitelných příjmů (OBZP). V případě obou žadatelů se nejedná ani o jejich integraci do společnosti v České republice z hlediska sociálního, když ze státoobčanského spisu nevyplývá, že by se podíleli jakýmkoliv způsobem na fungování společnosti, byli činní v občanských sdruženích, projevíli určitou míru zapojení do společenského života, přijali naše kulturní tradice.
39. V napadeném rozhodnutí ministr konstatoval, že jedním z důvodů pro nevyhovění žádosti v daném případě je neprokázání splnění podmínky podle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, které bylo již i jedním z důvodů pro zamítnutí žádosti rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 14. 8. 2017, č. j. VS-4392/835.3/2-2015. Z tohoto důvodu ministr rozhodnutím ze dne 28. 12. 2017, č. j. MV-129476-5/SO-2017, uložil mimo jiné prvostupňovému orgánu, aby znovu vyzval žadatele k doplnění dokladů, jenž ve výzvě přesně specifikuje, k čemuž došlo usnesením ze dne 23. 1. 2018, kterým byli vyzváni účastníci řízení k doplnění listin, které prokazují splnění podmínky podle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství podle přesné specifikace.

40. Následně ministr uvedl svou úvahu, že splnění podmínky podle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky se obvykle prokazuje prostým prohlášením žadatele, v posuzovaném případě navíc účastník řízení č. 1 (nyní žalobce ad a) doplnil i několik vyjádření svého zaměstnavatele s překladem do českého jazyka, které potvrzují rozsah pracovních cest i možnost práce z domova tak, že na pracovišti ve Švýcarské konfederaci může být účastník řízení č. 1 pouze od času pondělního oběda do času středečního oběda. Pokud by se do dní, které strávil v cizině, započítával každý den, který účastník řízení č. 1 alespoň částečně strávil na území České republiky, z vyjádření účastníka řízení č. 1 i jeho zaměstnavatele, vyplývá že jediný celý den, který trávil účastník řízení v cizině, bylo obvykle pouze úterý, a dále několik dní služebních cest. Naopak je možno dovodit, že pondělí a středu obvykle trávil účastník řízení č. 1 alespoň částečně v České republice. Z předložených dokladů se tedy může jevit, že účastník řízení č. 1 podmínku podle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky mohl splnit. Současně však ministr shledal nutným poukázat na další skutečnosti, a sice, že podle § 2 odst. 2 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., má povinnost podat přiznání k dani z příjmů fyzických osob každá fyzická osoba, která je daňovým rezidentem. Takovými osobami jsou mimo jiné ty, které na území České republiky pobývají alespoň 183 dnů v příslušném kalendářním roce, a to souvisle nebo v několika obdobích; do doby 183 dnů se započítává každý započatý den pobytu. Pokud tedy účastník řízení č. 1 skutečně pobývá na území České republiky více než jednu polovinu roku, jak se snažil prokázat v řízení před správním orgánem I. stupně, splnil podmínku podle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, současně tím ale prokázal, že porušil podmínku podle § 14 odst. 6 tamtéž, když nesplnil svou povinnost podat přiznání k dani z příjmů fyzických osob a případně zaplatit vyměřenou daň, a to v několika zdaňovacích obdobích.
41. Ministr s ohledem na výše uvedené učinil závěr, že ať již účastník řízení č. 1 pobýval na území České republiky v rozhodném období více než jednu polovinu roku, či nikoliv, v každém případě nesplnil jednu z podmínek stanovenou buď v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, anebo stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. K tomu ministr vnitra dodal, že účastník řízení č. 1 nesplňuje žádný z liberačních důvodů podle § 15 odst. 2 zákona o státním občanství a splnění podmínky podle § 14 odst. 2 tamtéž mu proto nemůže být prominuto. Účastník řízení č. 1 nesplňuje ani liberační důvody podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky, neboť neodstranil způsobený škodlivý následek ani neučinil účinná opatření k jeho odstranění, a splnění podmínky podle § 14 odst. 6 tamtéž mu proto rovněž nemůže být prominuto.
42. Městský soud v Praze konstatuje, že k otázce správního uvážení v oblasti nabývání státního občanství se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 78, kde uvedl, že *„na existenci subjektivního práva, byť ne nároku, na udělení státního občanství přitom nic nemění ani fakt správního uvážení, jež je žalovanému v jeho rozhodování ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. poskytnuto. I v tomto bodě lze ostatně odkázat na opakovaně citované rozhodnutí rozšířeného senátu: „To, zda je rozhodnutí založeno na volné úvaze či nikoliv, má význam z hlediska rozsahu přezkumu, a nikoliv z pohledu žalobní legitimace. Žalobní legitimace musí být dána i pro případy přezkumu rozhodnutí založených na volném správním uvážení, neboť jinak by soud vůbec nemohl přezkoumat jeho použití ani z těch hledisek, které mu předepisuje § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Proti tomuto závěru nelze argumentovat ani tím, že v některých případech je správní uvážení absolutní, a nemá tedy meze, které by vůbec mohly být překročeny. [...] Správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich*

lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí pouze na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. V této souvislosti je namístě poukázat i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem.“

43. Soud je toho názoru, že ministr ani prvostupňový správní orgán při posuzování věci nepřekročily meze správního uvážení a že postupovaly v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu. Soud neshledává napadené rozhodnutí ministra ani vnitřně rozporné, uvedl-li, že ať již účastník řízení č. 1, tedy žalobce ad a) pobýval na území České republiky v rozhodném období více než jednu polovinu roku, či nikoliv, v každém případě nesplnil jednu z podmínek stanovenou buď v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, anebo stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Je tomu tak proto, že žalobce na základě prokázaného skutkového stavu nemohl splnit současně podmínku danou ust. § 14 odst. 2 zákona o státním občanství a rovněž stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, přičemž je povinen prokázat splnění všech podmínek daných ust. § 14 zákona o státním občanství kumulativně.
44. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, jakým způsobem správní orgány vyhodnotily splnění zákonných podmínek (§ 14 zákona o státním občanství) u jednotlivých žalobců a jak posoudily další předpoklady pro udělení státního občanství ve smyslu výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 As 32/2005-51.
45. Na str. 13 prvostupňového rozhodnutí a str. 2 napadeného rozhodnutí je srozumitelně uvedeno, kteří z žalobců splňují a kteří nesplňují jednotlivé podmínky podle § 14 zákona o státním občanství. Na str. 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí a str. 4 napadeného rozhodnutí pak správní orgány objasnily, proč nemohlo dojít k prominutí splnění některé ze zákonných podmínek.
46. Z napadených rozhodnutí plyne, že správní orgány provedly přezkum splnění zákonných podmínek a následně provedly úvahu v rámci mezí správního uvážení. Soud na zdůvodnění úvahy neshledal nic excesivního. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se konkrétně na str. 5 uvádí, že dospělý žalobce ad a) (R. V. E.) nesplnil podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, dospělá žalobkyně (R. T. O.) nesplnila podmínku podle § 14 odst. 1 zákona o státním občanství. U všech účastníků řízení bylo přihlédnuto k nezavržené integraci do společnosti v České republice podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.
47. Při posouzení podmínek podle zákona o státním občanství prvostupňový orgán vyšel u nezl. A., nar. 10. 7. 2011 v Praze ze skutečnosti, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 19. 9. 2011 a u nezl. S., nar. 19. 11. 2013 v Praze, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 29. 1. 2014, proto obě nesplňují podmínku 5ti let

povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti, tj. ke dni 3. 8. 2015. Prvostupňový orgán dodal, že má možnost oběma nezletilým dětem splnění této podmínky prominout dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, neboť se na území České republiky narodily, a jsou ke dni podání žádosti mladší 18 let, avšak se s ohledem na možnosti dané mu zákonem rozhodl splnění této podmínky oběma nezletilým dětem neprominout.

48. Ke splnění dalších podmínek prvostupňový orgán u nezl. A., nar. 10. 7. 2011 a u nezl. S., nar. 19. 11. 2013 uvedl, že neprokazují splnění podmínky v ust. § 14 odst. 3 zákona o státním občanství, neboť jsou mladší 15 let, podmínku v ust. § 14 odst. 4, 5 a 7 zákona o státním občanství splňovat nemusí, neboť ke dni podání žádosti, tj. ke dni 3. 8. 2015 jsou mladší 15 let, podmínku v ust. § 14 odst. 6 zákona o státním občanství splňují a prokázali splnění podmínky dané ust. § 14 odst. 8 zákona o státním občanství.
49. Ministr na str. 5 napadeného rozhodnutí poukázal ohledně nezletilých dcer na princip jednoty státního občanství v rodině. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 As 31/2012-76, v němž dospěl k závěru, že „*neshledal nepřekoumatelnost rozsudku městského soudu ani v části týkající se neudělení státního občanství dcerám stěžovatele. Stěžovatel do společné žádosti o udělení státního občanství zahrnul i své dcery (na základě § 9 odst. 1 zákona o státním občanství), které byly v době podání žádosti obě nezletilé a na stěžovateli existenčně závislé. Oběma dcerám byl trvalý pobyt povolen za účelem sloučení rodiny s cizincem - otcem. Účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí [srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství, publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.; nebo § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11, odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o státním občanství] je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny. Jakkoli nelze tuto zásadu absolutizovat a odhlížet od konkrétních skutečností posuzovaného případu, stěžovatel musel být při podání společné žádosti srozuměn s tím, že žádosti jeho dcer budou posuzovány v úzké návaznosti na jeho vlastní důvody a rovněž, že výsledek posouzení jeho žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti jeho dcer.*“ Lze dodat, že dospělý žalobce ad a) si musel být vědom toho, že žádosti jeho nezletilých dcer budou posuzovány v závislosti na jeho vlastních důvodech.
50. Soud proto konstatuje, že v daném případě nedošlo k vybočení z mezí správního uvážení, odůvodnění napadených rozhodnutí neporušuje ani ust. § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí nejsou nepřekoumatelná ani vnitřně rozporná.
51. Námitky ve druhém žalobním bodu jsou proto nedůvodné.
52. *Ve třetím žalobním bodu* žalobci namítají, že žalovaný překročil meze svých pravomocí při posouzení otázky, zda žalobce ad a) porušil podmínku, jejíž posouzení je v kompetenci orgánů finanční správy České republiky, vůči nimž žalobce ad a) nemá žádné nedoplatky, což doložil relevantními doklady, tj. neexistuje žádná skutečnost, na základě které by bylo možné učinit závěr o porušení takové povinnosti.
53. Žalobci v rámci takto formulované námitky opomíjí, že správní orgány v rámci předmětného správního řízení mají povinnost posoudit splnění všech podmínek stanovených v ust. § 14 zákona o státním občanství, včetně odst. 6 tohoto ustanovení zákona o státním občanství, dle něhož se prvostupňový orgán, resp. rozkladový orgán, musí zabývat i otázkami souvisejícími s tím, zda žadatel o státní občanství neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů, mimo jiné i povinnosti vyplývající z daňových předpisů. V daném případě správní úvahu v napadeném rozhodnutí (ať již účastník řízení č. 1 pobýval na území České republiky v rozhodném

období více než jednu polovinu roku, či nikoliv, v každém případě nesplnil jednu z podmínek stanovenou buď v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, anebo stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství), která vychází z prokázaného skutkového stavu, shledal soud zcela logickou, nijak nezasahující do pravomoci orgánů daňové správy, nýbrž adekvátně reagující na zjištěné okolnosti dané věci a žalobci vznesené rozkladové námitky.

54. Závěrem soud k námitkám vzneseným u ústního jednání (pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ad a) nesplňuje podmínky k přiznání státního občanství, potom měl vyloučit jeho žádost k samostatnému projednání a státní občanství ostatním žadatelům udělit, když tito žadatelé podmínky k udělení občanství splňují) uvádí, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nelze tedy vznášet další výhrady proti správnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí přezkoumávat z hlediska později uplatněných žalobních bodů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, k tomu dále uvedl, že projevem „[k]oncentrační zásady je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit najisto rozsah důvodů (obsažených v žalobních bodech), na základě kterých bude soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (srov. shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2008-78, bod [35], dle něhož účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení).“ Výše uvedenými námitkami se proto zdejší soud dále nezabýval, protože je žalobci neuplatnili včas v řízení před soudem, ačkoliv tak učinit mohli.
55. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, neboť je jeho povinností, aby své rozhodnutí také řádně hájil. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47 vyslovil, že náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu procesně úspěšnému správnímu orgánu dle § 60 odst. 7 s.ř.s. zásadně nepřizná. Z uvedených důvodů soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu